

tomu, kdo byl náboženským služebníkem při výkonu bohoslužebných obřadů, tedy zejména kazatelem v kázání, napaden, dovoleno, aby se proti útoku ihned hájil, není na místě. Obdobně, jako není beztrestnou ani urážka cti, kterou někdo, byv sám na cti uražen, tomu, kdo jej urazil, splácí, nelze jednání beztrestné, zejména přípustnou obhajobu spatřovati v počínání toho, kdo na nepřístojné chování se náboženského služebníka při bohoslužebných obřadech reaguje neb útoky jím naň podnikané odráží činem, který odpovídá pojmu urážky ve smyslu druhé věty § 303 tr. zák. Nelze pak důvodně říci, že snad ten, kdo na útok takto proti němu podniknutý hned na místě nereaguje, se tím připravuje o jedinou možnost obrany proti útoku takovému. Ustanovení trestního zákona o trestných činech proti bezpečnosti cti zabezpečují napadenému zajisté ochranu dostatečnou v takových případech, kde přímo napadena byla čest určitých osob; tam však, kde nejde právě o zjevné útoky tohoto rázu a stupně, je vždy možno dovolati se ochrany u povolaných orgánů ať již světských či církevních. Jakási ona »sebeobrana«, na kterou pro sebe nárok činí obžalovaná, zůstává za všech okolností dle zákona nepřípustnou a nelze se tudíž pro ni důvodně dovolávati beztrestnosti. Za správnosti názorů, zde právě rozvinutých, postrádají arci jakéhokoli významu ony shora zmíněné skutečnosti, zdůrazňované stížností, a nelze proto rozsudku činiti ani s hlediska důvodu zmatku dle § 281 čís. 5 tr. ř. právem výtky z toho, že se skutečnostmi těmi nezabývá.

Čís. 621.

Zločin vydírání dle § 98, písm. b) tr. zák. Vyhrůžka udáním pro služební poklesek, jež pravděpodobně mělo by v zápětí úřední vyšetřování proti veřejnému zaměstnanci, jemuž bylo vyhrožováno, jest s to, by vzbudila v něm důvodnou obavu, třeba si byl plně vědom své nevinny.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1921, Kr I 615/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 22. dubna 1921, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem vydírání dle § 98 lit. b) tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost napadá, dovolávajíc se zmatečního důvodu § 281 čís. 9 a) tr. ř., výrok nalézacího soudu, že vyhrůžka stěžovatelů, — že oznámí úřadu, že svědek H. porušil prý dříve své povinnosti (propouštěje slečnu, kterou mu předvedl strážce S. s 3 kg slaniny a 2 kg másla), — byla způsobilá, vzbuditi ve svědku H-ovi důvodnou obavu, dovozujíc, že se příběh, jehož oznámením bylo vyhrožováno, vůbec neudál, že orgán pohraniční stráže S. vůbec neexistuje, že proto svědek H. již předem musil vědět, že přes oznámení nemůže dojíti k zavedení disciplinárního řízení, a proto nebylo se mu obávati žádných nepříjemností. Stížnost jest na omylu. Úřad, jemuž svědek H. byl podřízen, byl by zajisté — vzhledem k závažnosti služebního poklesku, z něhož svědek by byl nařknut, kdyby bylo

došlo oznámení zmíněného obsahu, — nařídil při nejmenším šetření za účelem zjištění, zdali a pokud se oznámení zakládá na pravdě, ježto teprve tímto šetřením mohla bý býti zjištěna důvodnost nebo bezdůvodnost oznámení, zejména i okolnost, existuje-li udánlivý svědek provinění H-ova (totiž svědek S., o němž stěžovatel — jak mimochodem budiž podotknuto — ještě za trestního řízení tvrdil, že byl vojínem pohraniční stráže, po případě že slouží u 3. setniny 26. pluku). Nelze pochybovati o tom, že již pouhá možnost takového předběžného šetření — pro nejistý jeho výsledek — může znepokojovati a pravidelně též znepokojuje postiženého úředníka, byť by si nebyl vědom nižádného provinění a byť by i proto se vši pravděpodobností očekával, že šetření prokáže jeho nevinu, — nehledě ani k tomu, že již pouhým oznámením vážnost a čest postiženého úředníka může býti aspoň přechodně zkalena v očích nadřízeného mu úřadu a oněch osob, které se pověřují předběžným šetřením. Dlužno proto nepokoj, do něhož byl dle své výpovědi svědek H. výhrůžným dopisem uveden, očekávaje, že oznámení nadřízenému úřadu bude míti v zápětí při nejmenším vyšetřování, pokládati za důvodný, pročť nelze spatřovati právní omyl v tom, že nalézací soud přihlížející k okolnostem a k osobní povaze svědka H-a, jakož i k důležitosti zla, jímž bylo pohroženo, měl za to, že pohrůžka byla taková, že mohla v tom, komu bylo vyhrožováno, vzbuditi důvodnou obavu.

Čís. 622.

Ku pokusu (§ 8 tr. zák.) stačí po subjektivní stránce, by se pachatel vážně rozhodl, způsobiti zlo, jež jest se zločinem spojeno. Pokus nerozlišuje se od přípravného jednání větší silou pachatelovy zločinné vůle.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1921, Kr I 619/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 21. ledna 1921, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem nedokonané krádeže dle §§ 8, 171, 173, 174 II a), c), 179 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost dovolává se jedině zmatečného důvodu § 281 čís. 9 lit. a) tr. ř.; bylo jí tedy vycházeti ze skutkového děje, nalézacím soudem zjištěného v jeho celistvosti, ježto jen srovnáním tohoto děje se zákonem lze přezkoumati, zda-li nalézací soud výrokem o vině stěžovatelů zákon porušil nebo nesprávně vyložil. Nalézací soud zjistil, že by byli obžalovaní bez příchodu Josefa F-a v provádění krádeže pokračovali, že od své činnosti (vniknutí do vyhlédnuté místnosti) upustili nikoli z vlastního rozhodnutí, nýbrž proto, že byli vyplašeni; že obžalovaný Hugo S. ihned se vzdálil před Josefem F-em a že obžalovaný Jaroslav S., vida se v provedení činu ohroženým, s římsy seskočil. Stížnost dovozuje, že rozsudkem první stolice zjištěná činnost stěžovatelů zakládá pouze beztrestné přípravné jednání; rozdíl mezi tímto a mezi trestným pokusem dlužno prý shledávati v různém stupni intensity vůle jednajícího vzhledem k činnosti